
„EEN VAN DEZE KLEINEN”

DOOR

J. L. F. DE LIEFDE

Hij had gesnoept. En 't was uitgekomen.

Juf zei: „Hugo, kom eens hier.” En toen nam ze hem mee. Hem alleen. Naar de slaapkamer. Overdag. En ze deed de deur toe.

Even wierp hij een blik schuin omhoog naar „Juffie”. Zijn hartje bonsde erg van binnen tegen zijn zij aan, want Juffie was anders dan anders. Niet boos, maar Huugje werd er toch bang onder. Er zou iets komen En toen nam Juf hem op schoot en gaf hem een kus. Dat dat komen zou, had hij in 't geheel niet gedacht, maar 't Was toch alles erg naar. En de heele kamer was zoo stil. De bedden stonden daar zoo raar stil, nu de spreien er op bleven en zij, Zusje en hij, er nog lang niet in gingen. En de kasten bleven dicht, hij behoefde immers ook niet verkleed te worden. De waschtafel bleef netjes schoon, hij was niet vuil. Hij was hier niet in de slaapkamer om gewasschen te worden. Hij was hier alleen om dat wat kómen zou. Juffie was vreemd stil, zelfs haar oogen waren stil, want ze lachten heelemaal niet, zooals anders.

En toen zei Juf: „Hugo”

„Hugo”, zei ze. Net als zooeven. Niet Huugje, of vent, of baasje, maar „Hugo” En toen: „Je hebt wat genómen uit het doosje van Vader.”

O, wat schrok Huugje. Net, of hij 't nú pas deed. En niet 't van

morgen al had gedaan. Of hij nu *bezig was het te doen* en Juf hem opeens zàg

Hij stopte zijn hoofdje weg, tegen Juf aan, maar hij hoorde het wel, al zei ze het heel zacht: „Is 't niet?”

Toen zei hij ja, met een knik van zijn hoofdje, want het wàs zoo. Uit het doosje van Väder

Het leek nu zoo anders dan van morgen, toen hij in Vaders kamer was. Toen was het zoo heel gemakkelijk geweest. Even maar je hand uitsteken en het pakken. En toen was 't meteen al in zijn mond. Dit waren zulke heel dikke fondants, ze smolten dadelijk en je heele mond was er ineens vol van. Aan alle kanten tegelijk proefde je dat lekkere, zurige zoet. Net als van vruchten.

Maar nu was 't alleen: „Je hebt wat genomen. Uit het doosje van Vader.”

Genómen Anders krégen ze het altijd. Hij en Zus sàmen. En nu had hij het alléén . . . genomen . . . *Stiekem*. En Zus had niks gehad.

Juffie zei weer iets. „En laatst heb je ook gesnoept. Van de aardbeien.” Haar stem klonk niet boos, alleen bedroefd.

Huugje wist het nog best.

„Ga je nu telkens snoepen? En kunnen we je nu nooit meer vertrouwen? Moeten we alles in de kast wegsluiten? En denken: anders neemt Huugje er wat van weg?”

Ineens werd het angstig vol om Huugjes hartje en de tranen sprongen zijn oogjes uit. Toen fluisterde hij diep tegen Juffie's blouse aangedoken, „dat het hem zoo erg, erg speet.”

Hij moest aan Vader gaan vertellen, dat hij het hād gedaan, zei Juf, want *zij* wist het alleen nog maar. Hij beloofde, het nooit weer te zullen doen en Vader gaf hem een kus. Juffie had het hem ook vergeven en toen „was alles weer goed.”

's Avonds knielde Huugje bij zijn bedje en dankte „voor al het plezier, dat ze dien dag gehad hadden,” net als gewoon; vroeg ook „of de Heer alle kwaad wilde vergeven, dat hij gedaan had,” net als andere avonden. En toen nog: „Wilt U me helpen, dat ik *nooit* meer snoepen zal? Amen.”

Meteten hief hij het gezichtje op voor den nachtkus, duikelde voorover zijn bedje in en draaide zich genoeglijk op zijn zij neer om „toe-